

Arrest

nr. 82 483 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 15 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 januari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing in zijn arrest van 20 december 2011 (RvV 20 december 2011, nr. 72 309).

1.3. Verzoekster diende op 26 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 februari 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(…)

en van nationaliteit te zijn: Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.01.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 17.01.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 26.08.2011 zowel de vluchteingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23.12.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 26.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene een bevestigingsbrief van de RSADO voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene verklaart vermoord te worden door de regering als ze terugkeert naar Eritrea; betrokkene verklaart dat de politie nog steeds op zoek is naar haar; maar betrokkene voor dergelijke verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart dat ze niet weet of haar vader nog in leven is; betrokkene verklaart dat de situatie in Eritrea gevaarlijk is; betrokkene met dergelijke verklaringen niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen; betrokkene verklaart haar best te doen in België en gaat werken; dergelijke verklaring verwijst naar de verblijfssituatie in België; betrokkene verklaart last te hebben van stress; het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene een envelop van DHL voorlegt waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchteingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/8 en 62, eerste lid van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder “*de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht*”. Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Verzoekster brengt een nieuw document aan dat haar tweede asielaanvraag staakt. Het betreft een document van RSADO, getekend door Y.(...) M.(...) A.(...) waaruit blijkt dat verzoekster bij een terugkeer moet vrezen voor haar leven omwille van de politieke oppositieactiviteiten van haar vader die sinds 2003 verdwenen is.

Dit stuk met informatie vormt een nieuw element in het dossier.

Dit stuk dateert van 30 januari 2012 en werd aan verzoekster overgemaakt met DHL, verzonden te Ethiopië op 2 februari 2012 en aan verzoekster gericht. Verzoekster kon dit stuk niet voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag om de eenvoudige reden dat zij er op dat ogenblik niet van in het bezit was, er wellicht geen kennis van had.

De DVZ stelt dat de brief van RSADO een gesolliciteerd karakter vertoont.

De bestreden beslissing miskent de bewijskracht van het voorgelegde document. De verklaring van RSADO heeft niet noodzakelijk een louter gesolliciteerd karakter. Er is geen onderzoek gedaan naar de echtheid van deze verklaring.

Evident hebben verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter maar derden zullen niet zomaar verklaringen aan iedereen uitdelen.

De contactgegevens van de ondergetekende op de verklaring is vermeld. Bovendien heeft de ondergetekende zijn verklaring zelfs nog bezegeld met zijn officiële stempel. Verwerende partij dient toch wel enig realisme aan de dag te leggen nu verklaringen van derden voor zowat elke asielzoeker een belangrijk deel van zijn of haar dossier uitmaken.

Mocht verwerende partij twijfels hebben over de feitelijkheid en waarachtigheid van de verklaringen, dan kan zij die derden controleren.

DVZ laat na met het nieuwe stuk rekening te houden.

Uit hetgeen hierboven uiteengezet werd kan alleen maar worden afgeleid dat de DVZ dit dossier niet met de nodige zorg heeft bestudeerd en behandeld.

De plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur wordt niet nageleefd wanneer het dossier van verzoekster niet voldoende wordt onderzocht nadat zij een nieuw stuk heeft voorgelegd.

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting zoals vervat in de hoger vermelde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing schendt artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vermits de nieuwe gegevens die verzoekster heeft aangebracht niet door DVZ werden onderzocht.”

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat zij werd genomen met toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.5. Blijkens het administratief dossier legde verzoekster bij haar tweede asielaanvraag een originele bevestigingsbrief van RSADO van 30 januari 2012 voor. Tijdens haar gehoor van 7 februari 2012 verklaarde verzoekster hierbij het volgende: *“Ik ontving een bevestigingsbrief van RSADO. Deze werd mij opgestuurd door Y.(...) M.(...) A.(...) van RSADO vanuit Addis Abeba. Ik breng dit document mee om te bewijzen dat ik van Eritrea ben en om te bewijzen dat mijn vader lid was van RSADO. Dit is het enige document dat ik kon verkrijgen. Ik kon geen andere documenten bekomen.”* Op de vraag waarom zij niet naar Eritrea kan terugkeren, antwoordde zij: *“Op dit moment is het moeilijk om terug te keren naar Eritrea. Ik zal vermoord worden door de regering omdat ik Pentecostal ben en dat is illegaal in Eritrea.”* Naar aanleiding van de vraag of verzoekster in verband hiermee nieuwe elementen had, stelde zij: *“Ik hoorde van mijn moeder dat de situatie in Eritrea niet veranderd is. Het is gevaarlijk voor mij om terug te keren. Mijn moeder is bovendien triestig omdat zij niet weet of mijn vader, die gearresteerd werd, nog leeft.”* Toen verzoekster werd gevraagd of haar familie nog problemen had gehad naar aanleiding van haar problemen, zei ze: *“De politie komt nog steeds bij mijn moeder en zij vragen dan naar mij. Dit gebeurde al driemaal en de laatste keer was ongeveer 6 maanden geleden.”* Gevraagd naar bewijzen stelde verzoekster: *“Neen, de politie geeft hier geen papieren van. Zij komen bij mijn moeder thuis maar zij geven geen documenten af. Bovendien houden zij het huis in het oog omdat zij denken dat mensen van RSADO op bezoek zouden kunnen komen. Ik wil dat de Belgische autoriteiten mij helpen. Ik doe mijn best hier in België. Ik ga werken.”* Verzoekster voegde hier nog aan toe dat zij omwille van al deze problemen last had van stress.

3.6. In de bestreden beslissing, waarin besloten werd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht, werd over het neergelegde document van RSADO gesteld dat dit een gesolliciteerd karakter vertoont. Naar aanleiding van de verklaringen van verzoekster dat zij vermoord zal worden en dat de politie nog steeds naar haar op zoek is, werd overwogen dat verzoekster hiervan geen enkel begin van bewijs voorlegt. Over de onwetendheid over de vraag of haar vader nog in leven is en haar verklaringen betreffende de veiligheidssituatie in Eritrea,

wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze verklaringen niet het persoonlijk karakter van haar problemen kan aantonen. Over haar bewering dat zij haar best doet en in België gaat werken wordt gesteld dat dergelijke verklaring verwijst naar haar verblijfssituatie in België. Met betrekking tot de stress waaraan verzoekster verklaart onderhevig te zijn, wordt in de beslissing gesteld dat deze elementen het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt ten slotte verwezen naar de enveloppe van DHL die verzoekster heeft neergelegd. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris heeft deze enveloppe geen bewijswaarde aangaande de inhoud ervan noch over de authenticiteit van de stukken die erin zaten.

3.7. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.8. Waar verzoekster opmerkt dat zij het document van RSADO niet bij haar eerste asielaanvraag kon voorleggen omdat zij het nog niet in haar bezit had en er wellicht nog geen kennis van had, merkt de Raad op dat zij hiermee de bestreden beslissing niet viseert. In de beslissing wordt immers niet betwist dat verzoekster dit document niet eerder had kunnen voorleggen, waardoor dient te worden aangenomen dat het stuk 'nieuw' is. Het is nochtans niet omdat een stuk nieuw is of verkregen werd na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209).

3.9. Verzoekster stelt verder dat met het neergelegde stuk geen rekening werd gehouden. De Raad stelt echter vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat met dit document wel degelijk rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat "*betrokkene een bevestigingsbrief van RSADO voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter vertoont*".

3.10. Verzoekster betwist tevens de beoordeling van de bewijskracht van het neergelegde document omdat er volgens haar geen onderzoek is gedaan naar de echtheid van de verklaring. Hiermee bevestigt verzoekster dat met het stuk rekening werd gehouden, maar dat zij niet akkoord is met de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoekster betoogt dat verklaringen van derden uiteraard een gesolliciteerd karakter hebben maar dat deze niet zomaar verklaringen aan iedereen zullen uitdelen. Tevens wijst verzoekster er tevens op dat de contactgegevens en de officiële stempel van ondergetekende op de verklaring werd vermeld waardoor de verwerende partij bij twijfels die derden kon contacteren. De Raad merkt op dat verzoekster haar beweringen over de bewijswaarde van het neergelegde document geenszins met concrete elementen onderbouwt zodat haar betoog niet van aard is om de eenvoudige vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris te weerleggen dat het document van RSADO een gesolliciteerd karakter vertoont. Op grond van het gesolliciteerd karakter ervan kon de verwerende partij rechtsgeldig en in alle redelijkheid tot het besluit komen dat dit document geen "*ernstige aanwijzing*" bevatte voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zodat het niet als een "*nieuw gegeven*" kon worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster oppert dat het stuk niet naar behoren werd onderzocht, herhaalt de Raad dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* beperkt is tot het *prima facie*-onderzoek of de asielzoeker in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht en dat het hem niet toekomt een doorgedreven onderzoek te voeren naar de aangebrachte elementen.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Tweede middel: schending van art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980- Dit artikel bepaalt: “(...)”

Verzoekster vreest voor haar leven omwille van de algemene onstabiele toestand in Eritrea. Zie ook de webstek van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken -Eritrea van 30 november 2011, p. 55 : “Standpunt UNHCR UNHCR is in algemene zin van mening dat asielaanvragen van Eritrese asielzoekers zorgvuldig onderzocht dienen te worden. Daarbij beveelt UNHCR landen aan om af te zien van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers en hen, gelet op de huidige (mensenrechten)situatie in Eritrea, voorlopig bescherming te bieden.” (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Eritrea) Verzoekster kan niet terugkeren naar haar thuisland en verwijst hiervoor opnieuw naar de webstek van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken, zelfde Ambtsbericht p. 34: “Bij illegale grensoverschrijding riskeert men te worden neergeschoten. De grensbewaking heeft bevel tot ‘shoot-to-kill’. Het aantal slachtoffers van dit beleid is niet bekend. Als personen bij de grens worden opgepakt, gaan zij vrijwel standaard voor kortere of langere tijd de gevangenis in. Over de hoogte van de straffen is weinig bekend. Wettelijk staat er op illegale uitreis een gevangenisstraf van drie maanden. Bepaalde groepen, zoals politieke opposanten, journalisten, dienstplichtontduikers, deserteurs en personen die een ‘nieuwe’ religie aanhangen, lopen bij illegale uitreis een verhoogd risico. Zij worden in de regel zwaarder gestraft (militair strafkamp, geen afkoop of langere detentie). Gedurende de verslagperiode waren er verschillende berichten van illegaal uitgereisde personen die na terugkeer direct werden opgepakt en voor korte of langere tijd gedetineerd. Het betrof hier met name personen die gedwongen zijn teruggekeerd. Niet bekend was om hoeveel personen het ging en ook was niet duidelijk of zij zijn opgepakt en gedetineerd vanwege hun illegale uitreis of dat ook andere redenen (oppositie, dienstplicht, religieuze overtuiging, asielaanvraag, criminele activiteiten) een rol hebben gespeeld bij de bepaling van het soort detentie en de duur ervan. Bij vrijwillige terugkeer in Eritrea zou naar verluidt geen strafvervolgung plaatshebben voor illegale uitreis, indien er sprake is van spijtbetuiging en betaling van 2% inkomstenbelasting over de periode dat iemand in het buitenland heeft doorgebracht. Zekerheid hierover is er niet. Het risico van aanhouding en/of detentie, al dan niet na een asielaanvraag, blijft bestaan.”

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3.13. De Raad brengt in herinnering dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekster, maar dat slechts wordt vastgesteld dat zij bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is en dit tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.14. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster de onstabiele toestand in Eritrea, die zij tracht te staven aan de hand van het citeren van enkele paragrafen uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken als nieuw element heeft aangebracht ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag. Verzoekster toont ook niet aan dat zij zich hierop heeft gebaseerd. Aangezien de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat verzoekster *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*, doch heeft geenszins uitspraak gedaan over de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan de schending ervan te dezen niet dienstig worden aangevoerd.

Er werd geen schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN